

чення доступності правосуддя, оптимізації видатків державного бюджету або зміна адміністративно-територіального устрою. Водночас ч. 1 ст. 17 Закону передбачає, що судову систему будуватимуть за принципами територіальності, спеціалізації та інституційності [3, 2].

Здійснивши аналіз аналітичної літератури про стан роботи місцевих та апеляційних судів варто зазначити, що в умовах повномасштабної військової агресії вони відчують «кадровий голод», брак фінансування [4,5,6]. За таких умов, розгляд справ відбувається із затримкою, що і до цього був чималий. У зв'язку із тим, що якість роботи судів першої інстанції відображає рівень спроможності судової влади і спроможність судової системи забезпечити верховенство права та доступ до правосуддя в країні.

Таким чином, саме якість роботи місцевих судів створює уяву населення щодо стану судової системи взагалі, як рівень захисту прав громадян впродовж всієї вертикалі. Все вищезазначене свідчить про те, що вирішення питань закінчення реформування системи судів першої та другої інстанції є нагальним питанням.

Використана література

1. Стратегія розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021 - 2023 роки. URL: https://ips.ligazakon.net/document/U231_21?an=12&hide=true.
2. Про судову реформу та статус суддів України: Закон України від 2 червня 2016 р. № 1402-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>.
3. Конституція України: Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
4. Суть реформи органів місцевого самоврядування (децентралізації) URL: https://icps.com.ua/assets/uploads/images/files/verstka_decentralizaciya.pdf
5. Сім міфів про судову реформу в Україні - Фондація DEJURE. URL: https://dejure.foundation/sim_mifiv_sudovou_reformy.
6. Судова реформа в Україні: що відбувається? URL: https://svidomi.in.ua/page/03_07_2022_064147.

Науковий керівник Фастовець Наталія, кандидатка наук з державного управління, доцентка, доцентка кафедри приватного та публічного права Інституту права та сучасних технологій Київського національного університету технологій та дизайну.

КОНФЛІКТ ІНТЕРЕСІВ В АДВОКАТСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Савчук Вадим,

студент групи БП-20

Інституту права та сучасних технологій

Київського національного університету технологій та дизайну

Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» встановлено загальні принципи здійснення діяльності адвокатом, а саме: «адвокатська діяльність має здійснюватися на принципах верховенства права, законності, незалежності, конфіденційності та уникнення конфлікту інтересів» [1].

Існує декілька визначень поняття конфлікт інтересів. Під конфліктом (від лат. conflictus – зіткнення) слід розуміти зіткнення протилежних інтересів, думок, поглядів; серйозні розбіжності; гостра суперечка [2].

Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», під конфліктом інтересів розуміє суперечність між особистими інтересами адвоката та його професійними правами і обов'язками, наявність якої може вплинути на об'єктивність або неупередженість під час виконання адвокатом його професійних обов'язків, а також на вчинення чи невчинення ним дій

під час здійснення адвокатської діяльності [1]. Так, в п. 3.2.3 Загального кодексу правил для адвокатів Європейського Співтовариства [3] відзначається, що адвокат зобов'язаний утриматися від обслуговування нового клієнта, якщо це здатне викликати виникнення загрози порушення конфіденційності відомостей, що довірені йому попереднім клієнтом, або якщо це може стати джерелом переваг для нового клієнта. Таким чином, конфлікт інтересів передбачає наявність певних суперечностей між особистими інтересами адвоката та його професійними правами й обов'язками перед клієнтом, що може впливати на неупередженість виконання адвокатом його професійних обов'язків, або на вчинення чи не вчинення ним певних дій під час здійснення адвокатської діяльності. В антикорупційному законодавстві України поняття «конфлікт інтересів» існує також. Визначення поняття «конфлікт інтересів», яке міститься в сфері діяльності адвокатів має відмінності із визначенням, що використовується в антикорупційному законодавстві, оскільки в Законі України «Про запобігання корупції» конфлікт інтересів передбачає наявність в особи приватного інтересу у сфері, у якій вона виконує свої службові чи представницькі повноваження, що може вплинути на об'єктивність чи неупередженість прийняття нею рішень або на вчинення чи невчинення дій під час виконання зазначених повноважень [4].

Законодавство України правове регулювання принципу уникнення конфлікту інтересів зводиться до наступних положень: обов'язком адвоката є те, що він невідкладно повинен повідомляти клієнта про виникнення конфлікту інтересів;

адвокату, адвокатському бюро або адвокатському об'єднанню забороняється укласти договір про надання правової допомоги в разі конфлікту інтересів; адвокату забороняється укласти договір про надання правової допомоги.

Крім того Рада адвокатів України розробила перелік принципів, які допоможуть уникнути конфлікту інтересів: намагатися створювати довірчі відносини між адвокатом та клієнтом; утримуватися від використання конфіденційної інформації, отриманої від особи, проти самої особи і, відповідно на шкоду цій особі; об'єктивно та неупереджено ставитися до виконання своїх професійних обов'язків; ставити пріоритети на захист інтересів клієнта, і відповідно вчиняти всі необхідних дій під час надання правової допомоги та невчинення жодних дій, які можуть створити негативні наслідки для клієнта.

Провівши аналіз наукової та законодавчої джерельної бази, автор прийшов до висновків про те, що вітчизняне законодавство містить достатню кількість джерел в повному обсязі регулюють принцип уникнення конфлікту інтересів адвоката і клієнта.

Список використаних джерел

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 05.07.2012 № 5076-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 27. С. 1438.
2. Словник української мови: В 11 т. [укл. І.К. Білодід та ін.]. Київ: Наукова думка, 1973. Т. 4: І-М / ред. тому: А. А. Бурячок, П. П. Доценко. 1973. 840 с.
3. Загальний кодекс правил для адвокатів країн Європейського Співтовариства, прийнятий делегацією дванадцяти країн-учасниць на пленарному засіданні у Страсбурзі в жовтні 1988 року. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_343.
4. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1700-VI. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 49. С. 3186.
5. Заборовський В.В., Бисага Ю.М. Професійні обов'язки як необхідний елемент структури правового статусу адвоката. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право. 2017. Вип. 45. Т. 2. С. 144-151.

Науковий керівник Фастовець Наталія, кандидатка наук з державног управління, доцентка, доцентка кафедри приватного та публічного права Інституту права та сучасних технологій Київського національного університету технологій та дизайну.

ПРИНЦИПИ ТА ПРАВИЛА АДВОКАТСЬКОЇ ЕТИКИ

Сень Катерина,

студент групи БП-20

Інституту права та сучасних технологій

Київського національного університету технологій та дизайну

Рівень успішності адвоката залежить від його професіоналізму. Професіоналізм є результатом роботи особистості над собою. Щоб сформуватися як професіонал сфери права необхідно набути наступних компетенцій [1]: абстрактно мислити; аналізувати; синтезувати відповідні знання у висновки; проводити дослідження на рівні, необхідному для якісного виконання функцій генерувати ідеї; вміти швидко адаптуватися до зміни обставин; бути здатним приймати обґрунтовані рішення і нести за ці рішення відповідальність; вміти спілкуватися з представниками інших професійних груп різного рівня (з експертами з інших галузей знань/видів економічної діяльності); вміння працювати у міжнародному середовищі; здатність розробляти правові проекти та управляти ними; здатність застосовувати медіацію та інші правові інструменти альтернативного позасудового розгляду та вирішення правових спорів; здатність обґрунтовувати та мотивувати правові рішення, давати розгорнуту юридичну аргументацію; здатність розвивати та утверджувати етичні стандарти правничої діяльності, стандарти професійної незалежності та відповідальності правника.

Всі вищезазначені компетентності неможливо застосовувати без вміння бути етичним та стриманим. С. В. Компанейцев визначає професіоналізм адвоката як вміння не створювати своїми діями конфлікту, бути терпимим, самообмежувати себе навіть у простих життєвих ситуаціях. Незважаючи на те, що будь-які зовнішні прояви емоцій з боку учасників процесу судочинства створюють морально-психічний вплив на адвоката, він своєю поведінкою повинен не тільки уникати будь-яких спроб надання необдуманної відповіді, а й реалізовувати надані йому законом повноваження в дусі неухильного додержання норм права [2].

Моральні засади професійної діяльності адвокатів мають бути сформована і на рівні звичок і закріплені у нормативних актах, що є цілком природним для цивілізованих країн світу. Вимоги до належної адвокатської діяльності закріплено у міжнародних нормативних актах і у вітчизняному українському законодавстві.

Основними принципами, на яких мають будуватися відносини адвоката з клієнтом, можна назвати: дотримання принципів компетентності та добросовісності під час прийняття адвокатом доручення клієнта, інформування адвокатом клієнта щодо ведення дорученої йому справи, дотримання принципу законності та дотримання принципу неприпустимості конфлікту інтересів на стадії прийняття доручення клієнта, дотримання принципу конфіденційності під час прийняття доручення клієнта, інформування клієнта про хід та результати виконання доручення, дотримання принципу добросовісності під час виконання адвокатом доручення клієнта, врахування принципів розумності гонорару та витрат, пов'язаних із виконанням доручення [3].

Адвокатська етика є складовою професійної етики, що визначається як: 1) сукупність правил поведінки певної соціальної групи, що забезпечує морально-етичний характер відно-